

plývá, v § 20 zák. č. 75/1919 Sb., jehož odst. 2 v poslední větě ustanovuje, že podpisů na kandidátní listině musí býti vždy nejméně tolik, co kandidovaných. Než tento právní názor nesrovnává se se zákonem. Volební řád pro volby do záv. výborů nevylučuje nikterak kandidáty samé z práva kandidátní listinu podepsati. Nelze pak ani z účelu příslušných ustanovení vol. řádu dovoditi, že by z počtu oprávněných voličů, předepsaného v odst. 2 § 9 nař. č. 2/1922 Sb., jimiž musí býti kandidátní listina podepsána, měli býti vylučováni navrhovaní kandidáti. Avšak žal. úřad nemůže se pro své stanovisko dovolati ani analogie § 20 odst. 2 zák. č. 75/1919 Sb. Lze ponechat stranou, zda by pro volby do záv. výborů bylo vůbec možno analogicky používati jiných zákonů volebních a speciálně i zák. o volbách do obcí, neboť předpis § 20 odst. 2 zák. č. 75/1919 Sb. vykládá si nař. rozhodnutí mylně, neboť tento předpis v příčině kvalifikace osob kandidátní listinu podepsavších neklade jiného požadavku, nežli aby na kandidátní listině byli podepsáni voliči v seznamech voličských zapsaní, při čemž nevylučuje nikterak kandidáty samé z práva kandidátní listinu podepsati (srov. Boh. A 309/20).

Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.899.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. Stalo-li se propuštění člena (předsedy) záv. výboru z práce z důvodu § 82 živn. ř., nemůže rozhodčí komise stížnost propuštěného odmítnouti, ale je povinna prejudiciálně zjistiti, je-li důvod k propuštění podle § 82 živn. ř. dán, a v kladném případě stížnost zamítnouti. — II. Zaměstnavatel může člena záv. výboru z důvodu § 82 živn. ř. propustiti bez souhlasu rozhodčí komise.

(Nález ze dne 8. května 1935 č. 15.637/35.)

P r e j u d i k a t u r a: Ad I. Boh. A 8533/30.

V ě c: Břeclavská rafinerie cukru, akc. spol. v K. (adv. Dr. Alois Pražák z Brna) proti rozhodčí komisi podle zák. o závodních výborech v Kyjově o propuštění předsedy závodního výboru.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Ke stížnosti předsedy závodního výboru cukrovaru stěžující si firmy, že byl propuštěn pro nemoc trvající déle 3 měsíců, rozhodla rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech v Kyjově nař. nálezem, že propuštění předsedy závodního výboru se prohlašuje nepřipustným. Při tom vycházela rozhodčí komise ze skutečnosti, že k propuštění předsedy závodního výboru došlo z důvodu § 82 lit. h) živn. řádu.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podaná k nss-u dovozuje jednak, že nález rozhodčí komise je neúplně odůvodněn, jednak, že je nezákonný, neboť rozhodčí komise nezkoumala, zda stížka byla oprávněna pro-

puštění předsedy záv. výboru provést bez souhlasu rozhodčí komise vzhledem k tomu, že dán byl důvod k propuštění podle § 82 živn. řádu.

Podle § 22 zák. o záv. výborech č. 330/1921 Sb. smějí býti členové záv. výboru (a tudíž zajisté i předseda výboru) propuštěni jen se souhlasem rozhodčí komise. Souhlasu toho není však třeba, byl-li člen záv. výboru propuštěn z důvodů, které opravňují zaměstnavatele k okamžitému propuštění podle § 82 živn. řádu z r. 1885 a jiných zákonů, jež v tomto případě nepřicházejí v úvahu. Podle ustálené judikatury tohoto soudu (srovn. na př. Boh. A 8533/30) nemůže rozhodčí komise, vyřizující stížnost člena záv. výboru pro propuštění z práce, odmítnouti tuto stížnost, stalo-li se propuštění z důvodu § 82 živn. řádu, pro svou nepříslušnost, nýbrž je povinna zjistiti si prejudiciálně, zda důvod k propuštění, opírající se o § 82 živn. řádu, je dán a v kladném případě stížnost meritorně zamítnouti. Zjistí-li však rozhodčí komise, řešíc prejudiciální otázku o důvodech propuštění z titulu § 82 živn. řádu, že takový důvod v konkrétním případě dán nebyl, poskytne st-li ochranu podle § 22 zák. o záv. výborech tím, že prohlásí propuštění za odporující zákonu. Toto stanovisko zastává shodně s judikaturou i stížnost, pokud ve druhé své námitce vytýká, že rozhodčí komise měla zjistiti, zda důvod k propuštění předsedy závodního výboru podle § 82 živn. řádu byl dán. Již z tohoto pojmání úkolu rozhodčí komise plyne, že nález rozhodčí komise musí býti opatřen takovými důvody, z nichž je patrné, jak rozhodčí komise ke svému konečnému výroku dospěla, zejména musí tudíž nález obsahovati vyřešení prejudiciální otázky, neboť jinak nemohla by strana, jež nálezem rozhodčí komise se cítí dotčena ve svých právech, proti nálezu náležitě se brániti.

V konkrétním případě je nález rozhodčí komise odůvodněn jedine tím, že rozhodčí komise dospěla k názoru, že stížnost předsedy záv. výboru je odůvodněna a že bylo třeba vyžádati si souhlasu rozhodčí komise k propuštění předsedy záv. výboru, při čemž je poukázáno na poznámky k § 22 zák. o záv. výborech ve sbírce »Pracovní právo republiky Čsl.«, vydané Drem Řihou a Drem Freudenfildem. Stížnost pojímá odkaz důvodů nař. rozhodnutí na poznámky v cit. publikaci tak, že je míněna poznámka 10. na str. 458, a dovozuje, že k právní větě v této poznámce přišli autoři díla omylem, ježto judikát nss-u zde citovaný (Boh. A 7475/28) nic podobného neobsahuje.

Nss musel uznati, že odůvodnění nař. nálezu pouhým odkazem na poznámky v určitém literárním díle, jež kromě toho nejsou ani blíže označeny, není dostatečné, což je zajisté vadou řízení. Avšak tato vada řízení není v daném případě vadou podstatnou ve smyslu § 6 zák. o ss, neboť — jak je ze stížnosti patrné — st-lka pochopila dobře, z jakého právního názoru žal. úřad ve svém rozhodnutí vycházel, a ve stížnosti jej vyvrací.

Právní náhled žal. úřadu, který zejména jasně vyplývá z odvodního spisu, úřadem předloženého, že totiž zaměstnavatel je povinen v každém případě vyžádati si souhlasu rozhodčí komise k propuštění člena záv. výboru, tedy i tenkrát, jde-li o propuštění z důvodu § 82 živn. řádu,

nelze však srovnati se zákonem. Odst. 2 § 22 zák. č. 330/1921 Sb. rozeznává totiž zřetelně, zda jde o případ propuštění člena záv. výboru podle § 82 živn. řádu či nikoli, při čemž v prvním případě stanoví výslovně, že souhlasu rozhodčí komise k propuštění není třeba. Opačné stanovisko nelze podepřít ani důvody, jež uvádí Frant. Polák v knize »Dělnické právo československé«, 1931, str. 222, jehož se žal. úřad v odvodním spise dovolává. Tím, že propuštění člena záv. výboru z některého důvodu § 82 živ. řádu se stane bez souhlasu rozhodčí komise, nemůže se zaměstnavatel vymknouti kontrole rozhodčí komise, jak se soudí v cit. spise, neboť člen záv. výboru má vždy možnost podati stížnost k rozhodčí komisi, která je pak povinna — jak bylo již výše vyličen — předem vyřešiti si prejudiciálně otázku, zda důvod k propuštění podle § 82 živn. řádu byl dán či nikoli. Je tedy i při tomto výkladu zákona, jak jej zastává nss, o ochranu práv členů záv. výboru dostatečně postaráno, ovšem s tím rozdílem, že iniciativa k vyvolání činnosti rozhodčí komise přesunuje se v případě, kdy k propuštění dochází z některého důvodu § 82 živn. řádu, se zaměstnavatele na záv. výbor nebo na postiženého člena záv. výboru.

Ježto tudíž nař. rozhodnutí je založeno na právním názoru, který je v rozporu se zákonem, slušelo je zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.900.

Z á v o d n í v ý b o r y: Nepřípustná podle § 3 lit. a) zák. o ss je stížnost na nss do nálezu rozhodčí komise, kterým zamítnuty byly námitky záv. výboru podle § 3 lit. g) zák. o záv. výborech proti propuštění člena záv. výboru z práce.

(Nález ze dne 8. května 1935 č. 15.689/35.)

V ě c: Dělnický závodní výbor firmy Bratří B., továrna na klobouky v N. proti rozhodčí komisi podle zák. o závodních výborech v Novém Jičíně (za zúč. firmu Bratří B. v N. adv. Dr. Karel Schwarz z Prahy) o vysazení předsedy závodního výboru z práce.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud obsahuje výrok o přípustnosti vysazení z práce s hlediska § 22 zák. o záv. výborech, se zrušuje pro vadnost řízení. Jinak se stížnost z části odmítá pro nepřípustnost, z části zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Stěžující si záv. výbor podal u žal. rozhodčí komise dne 13. února 1932 stížnost, že ředitel firmy sdělil dne 12. února 1932 předsedovi záv. výboru Josefu L., že má dovolenou na neurčitou dobu, což prý nutno pokládati za propuštění z práce podle § 22 zák. o záv. výborech. Tím prý jest Jos. L. fakticky obmezen ve své činnosti jako předseda záv. výboru. Záv. výbor navrhl, aby rozhodčí komise uznala, že firma je povinna Josefa L. vzíti zpět do práce podle § 3 g) cit. zák.